

Onze Ideeënbus krijgt geen honger

„Tot leeringhe . . .”

De heer J. H. P. Susan (Meeh. Afd. Telco) heeft vernomen van de Ideeën-commissie, dat proeven worden genomen met het door hem ingezonden idee de gaten in de hoeklijnen te stam-
pen i.p.v. te boren. Het oorspronkelijke idee is niet uitvoerbaar, omdat het hoekijzer over de gehele lengte niet zuiver recht is en zonder de gaten door de geleiding ook niet op een rechte lijn komen. Met een wijziging was het echter wel mogelijk om iets van het idee over te nemen. Er wordt nu n.l. als volgt gewerkt. Product aantekenen, stampen met nippel voorzien van zoekpunt, zonder geleiding van het product. Beloning f 5.—.

De mesjes van de rijpers, die voor het rillen van de kokerstroken worden gebruikt, zijn aan de lange kant, waardoor het papier wel eens breekt.
Door de inzending van de heer A. Browner (Radioband D) werden de con-

Nooit!

NOOIT zal vergeten kunnen worden, hoe de bezetters in de jaren '40—'45 zijn tekere-
gegaan.

De tijd heeft alle wonden, zegt men wel. Ten onrechte! De tijd kan vergezogenheid-
heid brengen, de kracht schenken geen kwaad met kwaad te willen vergelden. Maar ver-
geten..... nooit!

Wij zijn in de gelegenheid onze omgekomen landgenoten te gedenken en hun nabestaanden wederom te doen blijken, dat de destijds gegeven belofte „wij zullen voor de achterblijvers zorgen” waar te maken.

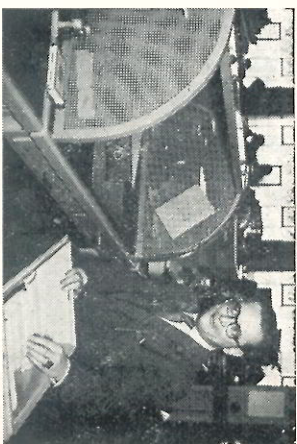
Voor de laatste maal zal de Stichting 1940—'45 een beroep op ons doen en wij bij Van der Heem N.V. willen deze roep verstaan. In de Onderemingsraadvergadering van Woensdag 11 is besloten, een inzameling te houden voor de nabestaanden van onze ge-
vallen vrienden. Wij rekenen op een bijdrage van vijftig cent per werknemer; de Directie zal de opbrengst verbodbeelen.

Is het te boud gesproken wanneer wordt gezegd, dat hier geen verdere opwekking, nodig is?

structeurs hierop attent gemaakt en zal het stempel worden gewijzigd. Voor zijn „tip” kunnen wij f 2.50 beloning toekennen.

In de afdeling van de heer Sekeris (Telco) is een boek aanwezig, waarop het ene titelende van het stamfateriaal kan rusten, terwijl het andere in de draai-
bank wordt bewerkt. Deze bok is ook in de hoogte verstelbaar. De door de heer Sekeris voorgestelde bok is echter bo-
ven gesteld; dat lijkt ons beter en zal worden ingevoerd. Beloning f 2.50.

De afhandeling van de idee van de heer G. van Kouwen (Spuiterij) heeft langer geduurd dan in de bedoeling lag. Er zouden proeven genomen worden, zodra de bedoelde strip weer in bewer-
king zou komen. Maar dat gebeurde niet, omdat het toestel niet meer in pro-
ductie is. Wij zullen alsnog een beloning van f 2.50 toekennen. Kont de strip nog een keer in productie, dan verzoeken wij de heer Van Kouwen de Ideeëncommis-
sie te waarschuwen, dan kan de proef nog eens genomen worden.

12 1/2 jaar geldzorgen

Op 9 November 1942 kwam de heer B. J. Janssen bij VDH in dienst, aanvan-
kelijk als administrateur in het maga-
zijn, maar reeds zeer spoedig, op 18
September 1943, volgde zijn overjuaat-
sing naar de afdeling salaris-administra-
tie.

Hoewel Janssen zich tot het werk rond de salarissen, een vertrouwenspos-
tie bij uitstek, voelde aangetrokken, blijkt wel uit het feit, dat hij dit werk nu nog steeds verricht. Stil en rustig gaat hij zijn gang, en zorgt in de eerste plaats ervoor dat de salarissen op tijd worden uitbetaald.

Slechts weinige van de maanloners, die prompt op tijd elke maand hun sala-
ris ontvangen, rediseren zich, hoevel-
noet c en zorg het vaak kost, om dit te bevestigstellen. Met recht kunnen wij zeggen, dat Janssen 12 1/2 jaar geldzorgen-
cher de rug heeft.

Wij wensen de jubilaris nog vele jaren met weening zorgen.

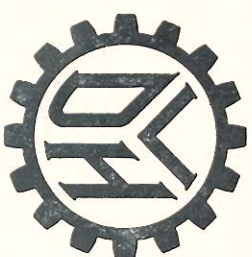
J. v. d. Linden.

OPGELET HEREN, haast UI!

STRAKS VROUWENKORT IN NEDERLAND (AANTAL VROUWEN OP 1000 MANNEN)

 In 1840 hadden wij nog 42 vrouwen "over".	 In 1870 hadden wij nog 29 vrouwen "over".
 In 1900 hadden wij nog 25 vrouwen "over".	 In 1910 hadden wij nog 21 vrouwen "over".
 In 1920 waren wij reeds gedaald tot 13 vrouwen "over".	 In 1930 hebben wij op de 1000 mannen slechts 8 vrouwen "over".
 Als deze daling zo voort blijft gaan, komen wij in 1950 op 100 vrouwen kort op elke 1000 mannen.	 Terwijl in 1980 het fa- kort ca 19 vrouwen zal bedragen!

Nr 421

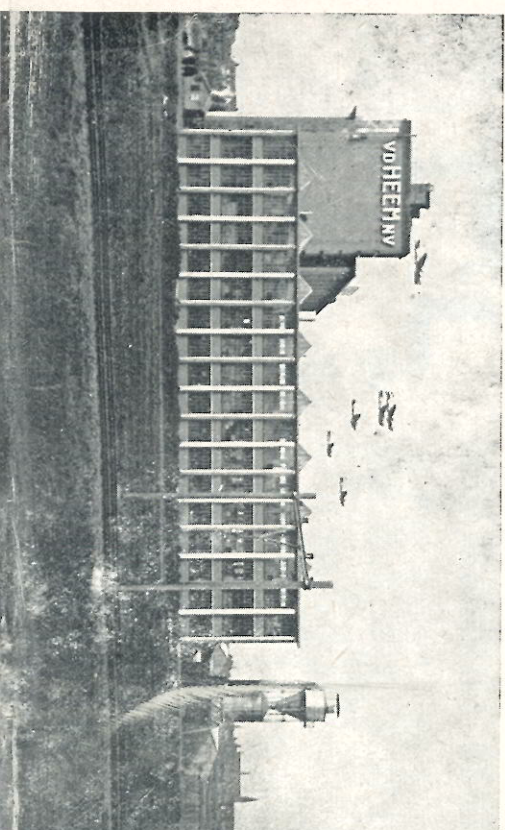

het V.D.H.-tje

PERSONEELSORGAAN van VAN DER HEEM N.V., DEN HAAG UTRECHT HOLLAND
Verkoopkantoor VAN DER HEEM N.V. en Eerste Nederlandse Autorijfabriek N.V.

10 jaar bevrijd, 7 Mei 1955

„DE SCHOULDERS AAN-EEN, DE HAND AAN DE PLOEG”

B O N T E A V O N D
IN LENTESPEER
op
11, 12 en 13 MEI 1955
Tevens
VRIJE TIJDSBESTEDING
TENTONSTELLING
Kaarten voor alle drie avonden
verkoopbaar op
M A A N D A G 9 MEI a.s.
in beide middagpauzes.

vreijheid, dat de Nederlanders de energie wisten op te brengen in slechts weinige jaren de desola-
le toestand, waarin Nederland in de zomer van 1945 werd aangetroffen, te doen verkeren in de welvaart, welke wij thans weer kennen. Het mag zeker worden gesproken van een vlicht van Ne-
derlands geestkracht en arbeidszinn.

Vijf lange oorlogsjaren met alle ellende van dien hebben echter niet kunnen voorkomen, dat een zekere gemakzucht en streven naar recht-
steeds belang hier en daar nog steeds in een bedenkelijke mate prevaleren boven het besef, dat nog steeds offers gevraagd moeten worden van ieder, die de ere naam Nederlander wensl te dragen.

DIEP ONTROEREND was een moment, tijdens de eerste gale-bevrijdingsavond in Metropole Palace in Den Haag. Vrijwel het gehele corps diplomatieque, rijfs- en gemeen-
autoriceten en gasten van het Engelse, Amerikaanse en Nederlandse leger (Brigade „Prin-
ses Irene”) waren aanwezig op die Mei-avond in 1945.

Een lange man zong iets, dat het publiek tot een ovatie bracht: de toen nog onbekende Ceas de Lange zong het simpele, maar uit het hart gegre-
pen liedje: „Nu de schouders aanen, en de hand aan de ploeg, opdat Holland, ons Holland zal leven.”

Wat daarvan is terecht gekomen, heeft in Elsevier's Weekblad van 30 April jl. de heer L. W. van der Heem geschetst: „Allereerst is er de onstandigheid, dat ons volk na een langjarige bezetting als een gave eenheid uit de strijd kwam, met handhaving van zijn typische eigen aard, in de tweede plaats is een belangrijk punt van tien jaren herwinnen tekenen!”

REQUIEM

Makkers, de dag brak aan. Laat ons voortien nog eens gedenken hen, die naast ons strenden, die met ons eender leed hebben geleden, maar niet de dag der vrijheid zouden zien.

Dit is voor ons het bitterste misschien van al wat bitter is in 't gruwelijk heden: dat nooit hun roet de paden zou betreden, waarvan wij wel de ingang mochten zien.

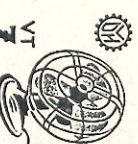
Maar voor zij vielen heeft een Godsgezant in een onmetijke en groots visioen hen in de geest ten Horeb opgeleid.

En wie eens schoudele het belofte land, hem kan geen nood of dood meer denizen doen: hij leeft buiten de grenzen van de tijd.

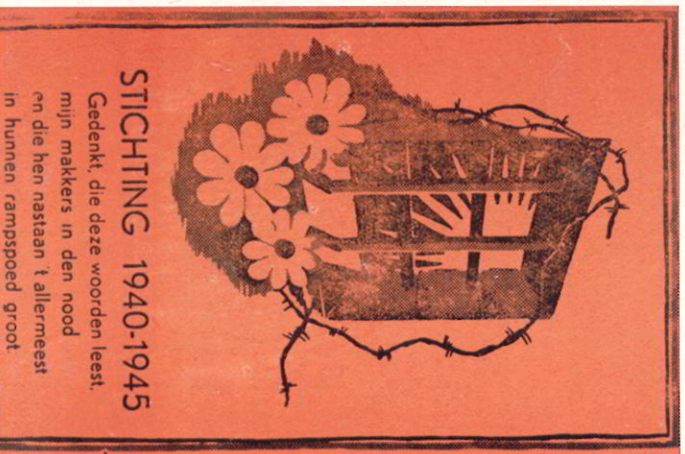
YGE FOPPEMA

weekblad

het V.D.H.-tje

Redactie:
Maanweg 256, 's-Gravenhage, telef. 723620, toestel 430.
Verantwoordelijk voor de inhoud:
Garel Niemeier, Publiciteit Van der Heem N.V.
Gedrukt in eigen drukkerij in een oplage van 3250 exemplaren.

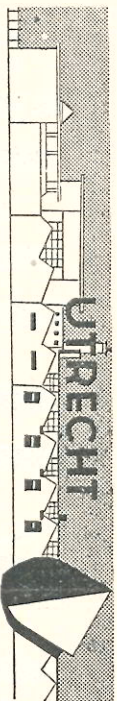
STICHTING 1940-1945
Gedenkt, die deze woorden leest, mijn makkers in den nood en die hen nastaan t allermeest in hunnen rampspoed groot

Doe mèr dan werd gevraagd, Onze verzetsmensen gaven het voorbeeld.

Haarlijk (Maanweg):
G. W. Haring, afd. Gereedschapbureau, met mei, E. v. Rooden, d.d. 9-3-55.
R. Hiemstra, afd. Tekenkamer Electr., met mei, W. Vossenaar, d.d. 3-3-55.
J. Brinkel, afd. Tekenkamer Electr., met mei, R. Loos, d.d. 2-3-55.

Spreekuur O.R. Maanweg

9 Mei 1955:
1e pauze: Hr Laurier
Hr Kouwer
2e pauze: Hr Nieuwland
Hr Benjamin

BEVRIDINGSDAG IN UTRECHT 1945-1955

door P. Warrebout

1945. TANKS, TROEPEN EN AUTO'S trekten door zojuist bevrijde dorpen en steden, waarvan de bewoners feest vieten; overal vlaggen, muziek en plezier.

In één van die auto's zit ik zelf, met mij nog enkele anderen. Voor ons rijden al sinds uren Fode Kruis-wagens en daarvoor denderen onze tanks. Wij zien lachend naar die menigte, ook wij zijn blij. Mijn gedachten zijn niet zo opgewekt, ik kan niet gelukkig zijn, nog niet! Is er dan niemand, die denkt aan wat geweest is; is er dan niemand, die denkt aan hen, die nooit meer zullen juichen, die zijn achtergebleven?

Ik kijk naar de vrouwen, die de Engelse en Amerikaanse soldaten om de hals vallen, ik zie mensen, die handelen in zojuist verworven chocolade en sigaretten. Zijn dit nu mijn landgenoten? Vreemd.

De mensen zijn zichzelf niet meer, hoe kan het ook anders. Maar nog steeds begrijp ik niet hoe al die mensen gelukkig kunnen zijn. Ik voel me wat bitter gestemd. Ja, de mensen zijn natuurlijk vrij van de ellende van een oorlogsterreur. Alles zal nu weer rustig worden. Maar ik kan niet gelukkig zijn; voor deze feest-vierende mensen, voor deze boden, waarover versterkte tanks ratelen, zijn zovelen ongelukkig geworden en bleven er zovelen in de eeuwige stilte.

Hoe zal het thuis zijn? Leven zij allen? Straat mijn huis er nog? Niets weet ik. Ik weet alleen: wij zijn vrij, de lyran is verdreven en dat is alles.

Waarom zal ik blij zijn, hoe kan ik blij zijn?

Steeds zie ik weer het gezicht van mijn vriend. Het was nauwelijks een gezicht meer. Met zijn grote bruine ogen keek hij mij gisteren aan, terwijl hij stierf. Jaren had hij alles doorstaan; zijn sprong uit het vliegtuig, de beschieting gisteren van zijn groep, van welke beschieting hij zelf één van de slachtoffers werd. Zijn laatste woorden zullen mij altijd bij blijven: „Morgen....., julle redden het wel....., Patricia....., Moeder”.

Mike R. S. had gelijk, vandaag is de oorlog ten einde. Maar Mike heeft het niet mogen beleven.

Deze gedachten gaan op dit moment, nu ik in deze wagen zit en al deze vreemde mensen zie, opnieuw door mijn hoofd. Nee, ik kan niet gelukkig zijn! Maar dan, ineens, terwijl wij even stil staan, kijk ik in een paar kinder-ogen. Het kind ziet mij lachend aan, omdat iedereen zo blij is, het kind besef nog niet, wat allemaal is gebeurd. Ja, hummel, voor jou is er nog een toekomst, lach jij de wereld maar toe, wees maar blij. Wij rijden verder; ik let nu scherper op en vooral de mageren, maar blijde kinderen vallen mij op.

Ja, nu kan ik toch wel blij zijn.

Mike en de vele anderen hebben niet voor niets het leven gegeven. Alleen de toekomst van de jeugd al is het waard geweest alle ellende te hebben doorstaan.

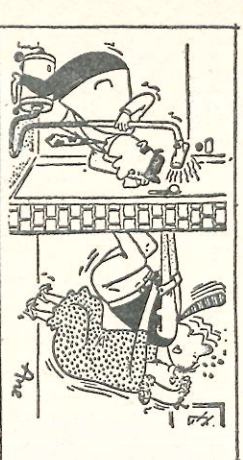
1955.

TIEN JAREN is dat nu al weer geleden. Die kinderen zijn geen kinderen meer. Wellicht denkt dat kind van toen niet meer aan die dagen terug, het zal alleen leven voor een toekomst. Welbedankt voor toen, kleine, ik zal je nooit vergeten, want jij deed mij beseffen, dat er ook voor mij reden tot blijdschap was.

Wij hebben gevoelden voor de jeugd en voor haar toekomst. De jeugd had toen nog weinig besef van alle oorlogsvreurd, zij vergt snel en bouwde aan de eigen toekomst en aan die van het land, dat haar lief is.

Ondanks de vele teleurstellingen, die de na-oorlogse jaren mij hebben gebracht en ondanks vele moeilijkheden vind ik, dat wij in de tien jaren, mede dank zij die jeugd, na de bevrijding *moedigere* zijn gevorderd. Dat er symptomen zijn, die de gedachte rechtvaardigen bij de herinneringen aan mijn gesneuvde vrienden uit de oorlog, dat *hun* offer en het leed van *hun nabestaanden* niet tevergeefs zijn.

P. Warrebout „Utrecht”
(pseudoniem)

„Zei U: Aan de deur wordt niet gekoch!”

Aangeboden: benedenhuis Herzogstraat 171.
Drie kamers, keuken en flinke tuin. Huur f 6,50 per week.
Gewraagd: kleine woning in Rotterdam.
Inlichtingen: ad. Publiek, toetsel 430.

Mede namens mijn vrouw hartelijk dank aan de Directie, chefs, collega's en Ziektenroost voor het plezierig blijf van medeleven **TJIDENS MIJN ZIEKTE**.
R. Koudijs, Stofzuigermontage.
S. v. Gorkum, Proefwerkplaats.

Hartelijk dank ik Directie, chef en collega's voor de prachtige cadeaux en voor de belangrijke belangstelling ondervonden bij MIJN HUWELIJK. Mevr. Nels-v., t. Sant.

Welkom en gefeliciteerd

Welkom (bij VDH - Utrecht):
Hr D. v. Randerad, ald. Montage; hr B. H. J. Swart, ald. Ger.Makerij.
Geboren (VDH - Utrecht):
Catharina Antoinette, dochter van R. W. J. Schipperen, ald. Montage, per 21-4-55.

De heer Forée (Montage-Utrecht) heeft voorgesteld de fabriecage van stripborstels voor povindraad ter hand te nemen. Deze borstels werden voorheen vanuit Amerika geïmporteerd en waren zeer kostbaar. U vond een methode om stripborstels voor heel wat minder kosten zelf te fabriceren.

De proef is gelukt en de fabricage hiervan voor het eigen bedrijf ter hand genomen. De beloning bedraagt f 100.—.

De heer K. van Embden, Magazijn Utrecht, stelt voor chemicaliën, zoals olie, acetol, alcohol e.d. uit te geven in rekjes met flessen, voorzien van de naam. Bij de uitgifte van chemicaliën voor de lopende banden moest hij door navragen en bepalen van de reuk vaststellen, voor welke band de flessen bestemd waren en waarmee zij gevuld moesten worden. Bovendien kwamen de flessen in allerlei vormen en maten voor.

Zijn voorstel, hiertin verbetering te brengen, luidt:
1e. 1 type fles te gebruiken en te voorzien van een opschrift betreffende de inhoud.
2e. De flessen per band in een reeks te plaatsen (bv. een Tomado-fles-senrek) en het rekje te voorzien van de bandnaam.

Dit vereenvoudigt de magazijnafgifte, geeft minder kans op breuk tijdens het transport en bovendien bevordert het de netheid door normalisatie van de flessen.

De inzending van de heer Van Embden wordt zeer op prijs gesteld, vooral omdat hij een van onze jongste medewerkers is. De beloning is f 10.—.

Mel. H. M. Hiebert, Montage Utrecht, diende als idee het volgende in: het overvullige kous van pushback-iltze-uitlopers afsnijden door middel van een vast opgesteld scheermesje i.p.v. afknippen met een schaar. Bij het prepareren van uitlopers voor trans-staloren e.d. moeten de eindden van de pushback-iltze vertind worden. Daartoe wordt de iltze verwarmd, het kous opgeschoven, afgeknipt en dan wordt het kous terug geschoven, zodat 2 blanke eindden ontstaan, die daarna worden vertind. Het afsnijden met een scheermesje betekent inderdaad een verbetering en daarom ontvangt de inzender f 5.—.

VAN DER HEEM N.V. IN MEI 1945

Herinneringen

(vervolg van pag. 1)

MEJ. VAN RIETSCHOTEN:

Vrijdagavond eindelijk de bekendmaking van de capitulatie! Zaterdagmorgen op kantoor: allemaal blijde gezichten en een gevoel van enorme opluchting en ontspanning.

Verhalen over de vorige avond, hoe laat en waar men het gehoord had: de feesturen, die aangesloten waren in de straten. Visioenen van wil-brood met pork, Engelse biscuits en chocolade. Voor ons mensen van het wachgebouwen geen vermoedende lochten meer op Vrijdag met zware trommels naar de meldingspost in de Paulus Potterstraat om wachtgeld uit te betalen.

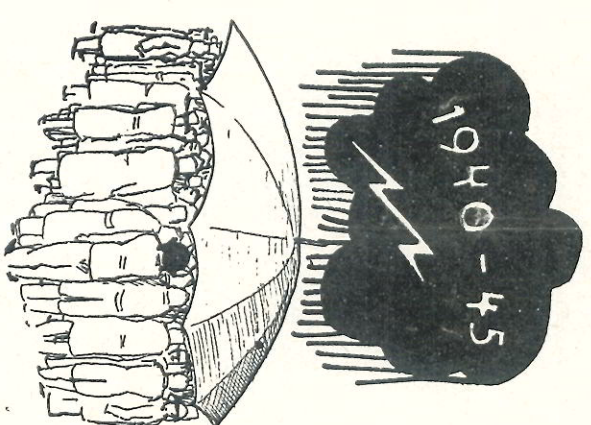
Nog enige weken na de bevrijding bleven we in de Paulus Potterstraat uitblijven. We leefden mee met de anders of de vrouwen van werkmensen, die berichten uit Duitsland ontvingen hadden, dat men of zoon nog in leven was en met hen die nog niets gehoord hadden. Voor de fabriek werd het vonds gedaan. De grootste stunt, die Van der Heem N.V. uitnahde onmiddellijk na de bevrijding, was het branden van de neon-verlichting. 's Avonds ging ik er speciaal voor naar de brug op de A.W.-laan. Ik was niet de enige VDH-er. Ir Zaayr stond er ook, met zijn zoonnet achter op de fiets. Triomfantelijk liekten de letters VAN DER HEEM N.V. en ERRAS over Voorburg. Zij hielden een belofte in voor een nieuwe toekomst.

DE HEER C. G. EVERS (ENAF N.V.) vertelde:

„Als gedachteerd personeelslid werkte ik bij de voedselvoorziening aan de Laak. Het lot wilde, dat ik de 5e Mei 1945 toch op het vertrowde adres aan de Maanweg zal. De dag van de wapenrust was echter voor mij een dag van dubbele drukte.

Mijn collega-salarisadministrateur was ziek geworden, dus moest er voor twee gewerkt worden om de salarissen en wachtgeldden op tijd klaar te krijgen. Blijkbaar door de vreugdevolle omstandigheden wilde het beter vlotten dan ooit te voren. Het gevoel, dat ons werk nu weder zijn waarde had gekregen, werkte als een injectie. Er kon voor het geld ook werkelijk voedsel gekocht worden, hetgeen de menselijke motor eerst op gang kon brengen om daarna de materiële schade te herstellen. Zo werkte en overdacht ik de 5e Mei 1945 in Van der Heem-sfeer.”

VOOR 10 JAREN albus begint de herinnering van de heer Glandemans (Houtfabriek), op 29 April 1945, Zondagmiddag 12 uur. Tussen de vele kerkgangers spoede ik mij huiswaarts. Ploetseling recht voor mij, boven de puihopen van het Be-zuidenhout, op geringe hoogte, vloog een Lancast-ter-bommenwerper, daar nog één en nog meer: de lichten gingen open en een stroom van pakketten en zakken stortte naar beneden, voedsel voor onze hongrige magen.

Ik stond bijkans aan de grond gesneld, de tranen biggelden mij over de wangen; vreugdevol tranen. Dit grote moment zal mij steeds bijblijven. Het was het begin van de bevrijdingsroes. Leve dat dag van de capitulatie verwaait, maar ons geduld werd zwaar op de proef gesteld. Toen, Vrijdagavond 4 Mei, even 8 uur, hoorden wij van achter onze triplex-ramen (de ruiten waren al eerder „doorgeblazen”), geluch op straat. Iedereen stormde naar buiten, de avondklok ten spijt. De vlaggen kwamen schuichter naar buiten, men omhelsde elkaar en riep: „Wij zijn vrij!” Ploetseling vielen scholen, een vertwijfelde bezetter schoot zijn karabin lieg en iedereen zocht een goed heem komen.

Wij begonnen weer te twijfelen: zou dit een herhaling worden van Dolle Dinsdag? Maar de andere morgen, Zaterdag 5 Mei, lazen wij het officiële bericht van de capitulatie in onze clandestiene krant: „Wij zijn vrij!”

Niet meer onder de vloer, niet meer als vrouw vermond over straat naar een onderduikadres, geen angst meer voor V.I. en bommen, geen bloembollen, suikerbieten en aardappelschillen meer. Wij gaan feestvieren met „Meel and vegetables”, met cake, chocolade en echt witbrood.

„Wat betekende de bevrijding voor VDH?” Op deze vraag antwoordde de heer C. Schrevel van Personeelszaken:

Voor VDH betekende het, dat er geen mensen meer weggevoerd konden worden al was het aantal, dat weggevoerd is, gelukkig zeer klein; hangende personeelsleden nu eindelijk uitzicht kwam op voedsel; onze wiggescopie machines nu definitief behouden waren; onze distributie van aardappelen, suikerbieten, tulpenbollen, peen, uien, blikfles vis, enz. nu langzamerhand kon aflopen; en, dat was voor VDH toch wel heel erg belangrijk, zo spoedig mocht ik begonnen kon worden met de heropbouw van het bedrijf. We zeggen met opzet heropbouw, want de start in onze nieuwe fabriek aan de Maanweg in 1939 moest opnieuw plaats vinden en nu in 1945.

Als we onze mening mogen geven over wat het meest waardevolle was in de laatste oorlogsjaren, dan was dat de solidariteit, het saamhorigheidsgevoel en de samenwerking. In deze tijd voelde je een band tussen de VDH-ers, niet omdat die band k-velde of hinderde, maar omdat je er steun in vond, omdat je voelde, dat je niet alleen iets deed, maar met alle VDH-ers vóór alle VDH-ers.

Die samenwerking is na de bevrijding niet opgehouden, met elkaar hebben wij VDH weer groot gemaakt, groter dan ooit te voren.

En toch... Toch is nu die samenwerking anders; niet meer zo bezield, zo geestdriftig als bij de bevrijding.

ENIG ONGEMAK

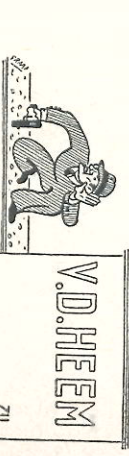
Op 11, 12 en 13 Mei is het Ontspanningsgebouw ingericht voor de Bonte Avonden (U komt toch ook en zond U de heer Koopman een bijdrage voor de tentoonstelling vrije Tijdsbesteding?). Dat leestent iets minder gemak bij de middag-Panorama, omdat de s'oeien dan in rijen staan.

Dit is geen verwijf, integendeel, het bedoelt te „n” een „nsporing om deze oude vorm van „alles met elkaar doen” te hervinden. Laten we minder op onszelf letten en ons meer op de andere zaken en op alle anderen, op het geheel concentreren. Laten we ons voor de volle 100 procent inzetten voor ons gezin en voor ons bedrijf, dan is de bevrijding van 1945 ten mijnsal geweest op de weg naar een gelukkiger toekomst en zijn de gebrachte offers niet tevergeefs geweest.

„Terugkerende aan de dagen van Mei '45 is voor mij de dag, van de Food-oppings feitelijk de bevrijdingsdag”, is de eerste gedachte van de heer Wezenaar. „Tot goed begrip diene, dat ik in die dagen maar 10 procent VDH-er was en 90 procent lid van het Rijksbureau voor Voedselvoorziening in Oorlogstijd, feitelijk kantoorvoedsel in het pand Leeghwaterplein, waar nu Frido is gevestigd.

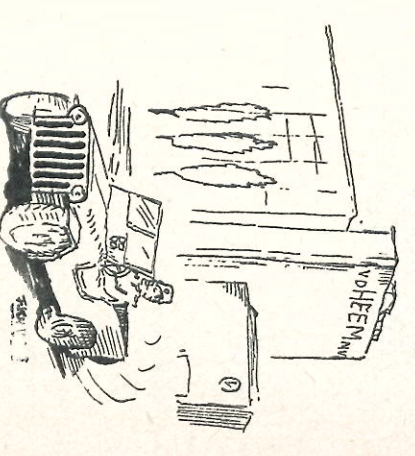
Le food-droppings waren reeds 2 dagen te voren aangekondigd en omdat van het Leeghwaterplein al weinig te zien was, was ik die dagen meer aan de Maanweg dan gebruikelijk.

Toen kwamen ze! Boven op de linker piloon bij de vlaggemast stond ik. Boven ons de grote Engelse bommenwerpers die op Venburg de laatste zakken met voedsel uitwierpen, en pal onder ons de twee mensen v.n.d. „Bismarckijnder” (de ruime boven het w.lereservoir was als observatiepost ingericht), die mandenlang naar Engelse vliegtuigen hadden gespurd en nu ze vlak langs kwamen, niet, meer mochten doen.

HET RASCO TE LOOPEN EEN SO-MMM-OPONS DAKT-KRIGEN

„E” was voor mij de eigenlijke bevrijding. „E” was bevrijding kwam inderdaad 5 Mei. Waarom het zo lang duurde, weet ik nog niet. Wij begonnen al te twijfelen, maar per saldo hadden we al op die berisemde Dinsdag in September de bevrijders bleven. In die tijd stield ik de heer v. Vliet op een goet landkaart, hangende tegen de muur van de kamer, waar nu mej. v. Frankel hangen troont, met spelken de voortrekkende troepen bij. Ondanks alle geruchten kwamen de spelden toen niet verder dan Delft.... Maar 5 Mei waren we officieel bevrijd.

Waarom ik toen 8 Mei in de stad was en waarom ik op de Hofweg liep, weet ik ook niet meer te vertellen. Misschien even bij het klachtelbureau van de Voedselvoorziening, zeliende aan de Hofweg — KLM-gebouw — geweest? Dit

Wordt vervolgd op pag. 2b

„E 55”, feestelijke en boeiende getuigenis

IN DE STAD ROTTERDAM, die door het oorlogsgeweld zo zwaar werd getroffen en thans uitgroeit tot een der modernste metropolen van West-Europa, zal Nederland onder de titel „E 55” een feestelijke en boeiende getuigenis afleggen van zijn velerlei prestaties en zijn herwonnen welvaart, die als „het wonder van Nederland” is gekenschetst.

De E 55 wordt geen verzameling van „dode dingen” en van voor velen dorre statistieken en cijfers, maar een fascinerend en levendig geheel, een grandioos schouwspel in grootse enscenering.

De dynamiek van Nederlands herstel en wederopbouw wordt weerspiegeld in de manifestatie E 55, waar alles wat bewegen kan, beweegt, waar mensen aan het werk zullen zijn, waar huizen worden gebouwd, waar sport en spel worden beoefend.

Van der Heem-producten zullen op de E 55 een mooie plaats innemen. Duizenden buitenlanders hebben gespaard en gewikt en gewogen om tent-slotte in hun reisprogramma de E 55 op te nemen.

Wij hopen, dat vele Van der Heemers „het schouwspel E 55” zullen bezoeken; nog nooit is een tentoonstelling van deze omvang opgezet en het zal jaren duren, voor weer zoiets te zien zal zijn.

Reserveert in het tijdvak van 18 Mei tot 3 September 1955 één of meerdere dagen voor een bezoek aan de E 55.

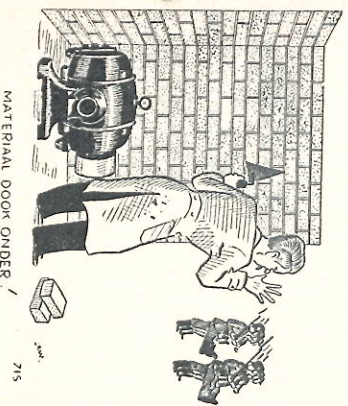
DRAAGT BIJ VOOR DE STICHTING 1940-45

STILSTAND IS ACHTERUITGANG

Gebaseerd op het gezegde: „Stilstand is achteruitgang”, wordt nu, direct na afloop van de uitdagingswedstrijd Standaardbrief, waarvan U hieronder de uitslag vindt — Uw aandacht voor de algemene Voorjaarswedstrijd gevraagd.

Vervolg van pag. 2a

was namelijk het domein van de heer Gussenhoven. Veel klachten waren er die dagen niet meer. In het begin werd wel eens de soep door de ramen gesmeten, omdat er een kam in gevonden was.

MATERIAAL DOOR ONDER!

Op de namiddag van 8 Mei reed ineens de Irenne-brigade op de Holweg. Bij Heek's zaan achter prikkelradaversperingen nog wel Duit-sers, maar die telken eenschlups niet meer met.

Bij Van der Heem moest begonnen worden met opruimen en schaderelen en voor de Voedselvoorziening gingen we weer rustig door met de soep. En moeijlijk dat die Canadezen het ons toen maakten! Die brachten ons prima soep en ander spul, maar alles in hierblijkes en in heel Den Haag waren geen blijken omers te krijgen. Nog zie ik aan de keken Slachthuisde de onelbare met enorme slageressen doorloftel werden. De soep droop dan in ondergeschaplaats bakken. Een prach-sport voor uitgenogte mensen.

Maar 11 Mei hdden we weer vlees in de soep; wilt U het recept van die dag? Misschien kan Uw vrouw het nog eens klaarmaken: dik wordt U er niet van: Blikvies 2 kg; aardappel-vlokken 6 kg; peulvruchten 16 kg; olie 0,9 kg; zout 1,2 kg; sla 10 kg; soepgroenten 5 kg.

Dit was ruim voldoende voor 100 l. heerlijke soep!

U bent aansprakelijk

Wanneer U op pad bent zonder So-lexbelastingkaart en U in de verte wegenbelastingcontrole ziet, kunt U een blokke omrijden en zo pogen een boete te voorkomen.

Een aanstaand ongeluk zult U zelf-den op een afstand zien aankomen; U zult meestal te laat zijn om het te ontwijken.

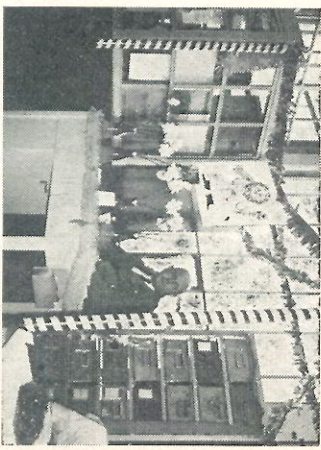
Wanneer U dan geen Wettelijke Aansprakelijkheidsverzekering hebt afgesloten, kan het gebeuren dat U schadevergoeding moet betalen aan de nabestaanden van de mens, die door uw schuld is verongelukt. Denkt U vooral niet dat de verzekeringssmaatschappij van de verongelukte die kosten voor haar rekening neemt. Zij verhaalt alles prompt op uw inkomen, desnoods door U uw leven lang dertig of meer gul-

den per week te laten betalen. Gelukkig zijn er relatief weinig ongevallen met dodelijke afloop, maar een getuwend autopebldor uitteuken en bijspuiten of een beschadigde fiets laten repareren, kost toch al gauw vijftig gulden.

Een Wettelijke Aansprakelijkheidsverzekering is daarom beslist belangrijker dan een wegenbelastingkaart.

Velen bij Van der Heem N.V. hebben een Wet-verzekering afgesloten voor hun Solex; sommigen verplicht, anderen vrijwillig. Maar, net als een wegenbelastingkaart, verloopt ook zo'n verzekering. Wilt U eens nakijken, hoe het met de Uwe staat? Per 1 Mei en 1 Juni vervalt een groot aantal certificaten!

Tegen overlegging van het oude certificaat en betaling van f 3,75 kunt U de verzekering voor een jaar verlengen op het verkoopsprekeuur.

HOUTKNOTS KRUL,

zilveren jubilaris, op zijn feestelijk versierde „troon”.

Mede namens mijn echtgenote dank ik chel en collega's allerhartelijkst voor de prachtige fruit-saal, die wij ter gelegenheid van de geboorte van onze dochter mochten ontvangen.

A. J. F. Paternotte, ENAF

Welkom en gefeliciteerd

slom (Maanweg):

A. J. A. v. Schayck, ald. Meubelmakerij; A. E. van Dijk, H. E. Polten, L. C. van Ham, F. W. v. d. Meulen, B. A. Slings en J. B. Verdoek, Volontairs.

G. C. de Groot, Procterwerkplaats; H. C. Rader, Electr. montage; A. Hoed, Tijdschrijver en Geboren (Maanweg):

Erica, dochter van H. J. Landman, ald. Satisfick, dd. 27-4-55.
Paulus, A. zoon van A. J. C. Valk, ald. Tijdschrijver, dd. 27-4-55.
Dennis, zoon van A. Heskies, ald. Meubelmakerij, dd. 19-4-55.
Elisabeth, dochter van W. H. Fils, ald. Draaierij, dd. 21-4-55.
Johanna, F., dochter van J. Benink, ald. Montage, dd. 22-4-55.
Helena, E. M., dochter van L. B. Margés, ald. Verkoop, dd. 25-4-55.

Huwelijk (Maanweg):

J. van Hylkoop, ald. Radiotelefonkamer, met mej. P. Sekerve, dd. 6-4-1955.
F. Wassenburg, ald. Meestap-Lab. met mej. C. M. Kotteveel, dd. 17-5-55.
A. A. v. d. Veen, ald. Draaierij, met mej. J. de Kluyver, dd. 13-5-55.

dan bont!

De elders in dit nummer aangekondigde bonte avond „Lenteteest” zal ook bont dan bont zijn. Schetsen, muziek, dans en zang worden in bonte afwisseling aaneengeregend en ongeveer tachtig leden van ons personeel zullen hun uiterste best doen hun collega's met introducee's een „leutige” avond te bezorgen.

Is het eigenlijk nog nodig veel reclame voor onze Bonte Avonden te maken. Ik geloof van niet. Het vorige jaar waren in beide pauzes binnen een kwartier alle beschikbare kaarten uitgegeven.

Dit zal — naar ik hoop — ook nu weer zo zijn. Dooch dit houdt tevens in, dat iedereen hoogsten 2 kaarten kan krijgen.

Van deze plaats af wens ik U nu reeds „een genoeijlijke Lenteleur”.

G. C. K.

Het ERRES-vogeltje vloog deze week naar

IN DE VROEGE MORGEN stonden wij voor de fabriek op de Maanweg, naast het bloempertje, ter hoogte van de kamer van mej. Groeneweg.

„Vindt U het nogal gezellig weer bij Van der Heem te zijn?” vroegen wij in de richting van het struikgewas.

„Ik was hier het eerste”, reageerde fel de aldus toegesproken, schudde een groen blaadje af, greep een vliegje-in-de-rijuicht en at hem op, zonder te kauwen; böh!

„Julie met je fabrieken voor initiatie-toestellen van ons geluid; radio's noemen julie die en om te laten horen hoe mooi het geluid is dat er uit komt, zetten julie op die dingen nog foto's van mijn collega, de Erres-piet?”

De merel, in zijn nestje, zuuchtte; met een vleugeltje gaf hij één van de pas-geboren dreling een draai om de oren.

„Wilt U bevenen, dat onze radio's niet zuiver van weergave zijn?” — Aan de kwaddeit van onze producten moet niet getornd worden —

De merel lachte wul: „Mak je niet kwaad. Julie radio's zijn goed. Ik merkte alleen maar op, dat om de kwaddeit van de ge-luistsuivergate te illustreren, de afbeelding van een zingend vogeltje wordt gebruikt. En ik moet zeggen, julie zuiverheid benadert mijn stem héél behoorlijk”. De merel belkeek zijn dreiling met een gezicht van „hoe bestaat het” en vervolgde:

„Je mag wel weten, dat wij een poosje bij julie concurrent hebben gevonden. Wij waren kwaad,

DE CONCURRENTIE

omdat wij geen autensvrechten kregen en zijn toen vernutst. Wij hadden daar ons huis in een plantsoentje, vlak bij „Blincon-troie”. Ik zal julie niet verwaarderen, dan nu al het geval is; wij zijn in elk geval bij weer hier terug te zijn. Alleen julie fabrieksfuut, wat is dat een verschrinking. Kunnen julie niet een gronofoompiaat van de stemmen van mijn vrouw en mij maken en die afdragen als het nodig is?”

„Ben goed idee!” zei mevrouw merel, die zojuist op de rand van het nest voos geland; ze knipogde ons onderkend toe en met verbazing bekeken we de plotseling verschenen witte plek op onze zwarte rechterschoen. De heer merel grinsde.

„Wij hebben zulke enige buren”, zong mevrouw, „zij wonen vóór de Machinekamer. Als wij het met U eens kunnen worden over het honorarium, is er wellicht een vierstermige gronofoompiaat te maken. Met de BUMA regelen wij de rechten-kwestie weg?”

Speels sprong zij weer op de rand van het nest en coquetteerde met haar staart. Haastig stapten wij achteruit, op de tenen van de heer Kroon, die voor de introductie had gezorgd; één schoen voos ons genoo om te poetsen. Wij kunnen ons overigens verheugen; de vertegenwoordigers van de Erres-Piet zijn bij ons teruggelceurd.

Nu moeten wij zorgen, dat ze nooit meer weg gaan. Zouden wij ze misschien toch met de voo-gelgrufoompiaat inplaats van de strenge kunnen binden?